

Arrest

**nr. 145 484 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 20 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.03.2011 werd ingediend door: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf in België. Hij verklaart sedert 2000 in België te zijn. Echter, hij heeft sinds dan niet geprobeerd een machtiging tot een verblijf van lange duur te verkrijgen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis op 18.06.2009 en dit 9 jaar na zijn verklaarde binnenkomst. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 26.01.2011, waar hij geen gevolg heeft aangegeven. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept.

Vervolgens beroept betrokkene zich op het feit dat zijn familie in België verblijft. Het feit dat zijn moeder en andere familieleden in België verblijven en zijn intussen overleden vader in België gewerkt heeft, kan betrokkene echter niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokkene zich evenmin dienstig beroepen op art. 8 EVRM.

Voor wat betreft het argument dat voor betrokkene quasi onmogelijkheid is om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden, omdat hij er niemand heeft om naar terug te keren, hij legt geen bewijzen voor om dit te staven. Aangezien betrokkene het houdt bij loutere beweringen, kan dit argument niet gelden als bijzondere omstandigheid dat hem ervan weerhoudt om zijn machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen.

Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft, werkbereid is, Nederlands leert en steunbetuigingen voorlegt) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 20 maart 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art7,1.1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en of geldig visum.”

2. Over de Rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep.”

De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd. Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij naliel het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat ze twee beslissingen wenst aan te vechten met name de beslissing van 31 januari 2012 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2012.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij enkel een middel ontplooit ten aanzien van de eerste beslissing.

Aangezien de verzoekende partij geen middelen ontwikkelt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2012, is het beroep onontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2012.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat zij een regularisatieaanvraag heeft ingediend naar aanleiding van de instructie van 19 juli 2009. Vooreerst stelt ze dat in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar de instructie. Voorts stelt ze dat alhoewel de instructie werd vernietigd door de Raad van State, de staatssecretaris er toch toe gehouden was deze instructie te blijven toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid. Ze stipt hierbij aan dat op alle mogelijke manieren zowel in de media, als in officiële berichtgeving, duidelijk werd gemaakt dat de instructie zou blijven gelden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de

aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De stelling van de verzoekende partij dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”.

Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en de verwerende partij had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op het begrip ‘buitengewone omstandigheden’. Zo stelt zij dat de buitengewone omstandigheden niet hetzelfde zijn als overmacht en dat de buitengewone omstandigheden deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Ze betwist hierbij het motief dat stelt dat zij er doelbewust voor gekozen heeft om zich te nestelen in een illegale en precaire situatie. Ze meent dat het onaanvaardbaar is dat de gemachtigde een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Uit haar argumentatie blijkt dat de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat haar langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheid is.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat het langdurig verblijf in België op zich niet aantoonde waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Dit argument lijkt eerder een element te zijn welke de gegrondheid van de aanvraag kan rechtvaardigen. Hierbij kan worden verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het*

vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;"

De lange duur van verblijf in België kan derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De mening van de gemachtigde dat de verzoekende partij zichzelf doelbewust in een illegale en precarie situatie heeft gebracht, is weliswaar niet ter zake, doch doet geen afbreuk aan het voormelde. Overigens laat de verzoekende partij na met haar betoog om in concreto aan te tonen dat dit

door haar aangehaalde element het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om dit element niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid dat haar familie in België verblijft. Ze benadrukt dat al haar familieleden in België wonen en dat zij allen de Belgische nationaliteit hebben. Ze stelt dat ze op niemand kan rekenen in haar land van haar herkomst. Hieruit concludeert zij dat een terugkeer naar haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Voorts verwijst ze naar artikel 8 van het EVRM. Ze stelt dat ze bij een terugkeer naar Marokko gescheiden zal worden van haar moeder en broer. Ze is van oordeel dat de verwerende partij in casu geen belangenafweging heeft gemaakt. Verder verwijst zij naar een eerdere beslissing van de verwerende partij waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarbij haar gezinsleven in België niet werd aanvaard als grond voor regularisatie om reden dat de afstammingsbanden niet waren aangetoond. Zij begrijpt niet waarom, nu zij de afstammingsbanden heeft aangetoond, hier nu geen rekening mee wordt gehouden.

Vooreerst verwijst de Raad naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. Het komt aan de verzoekende partij toe om uiteen te zetten waarom het voor buitengewoon moeilijk is om haar aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“het feit dat zijn moeder en andere familieleden in België verblijven en zijn intussen overleden vader in België heeft gewerkt, kan betrokkene niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokkene zich evenmin dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM.”*

Los van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt hetgeen een voorwaarde uitmaakt om een schorsing te kunnen verkrijgen van de bestreden beslissing, diende de gemachtigde te beoordelen of een terugkeer naar het land van herkomst een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Uit de voormelde motivering blijkt dat de gemachtigde deze beoordeling wel degelijk heeft gemaakt en dat hij van oordeel is dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid. Omtrent het argument van de verzoekende partij dat het wel moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst omdat zij niemand heeft om naar terug te keren motiveert de verwerende partij dat zij geen bewijzen heeft aangebracht ter staving van deze bewering, waardoor dit argument niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van dit motief. Ze focust op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet weerhouden wordt om reden dat er slechts sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding. De Raad acht deze motivering niet kennelijk onredelijk. Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten. De scheiding zal mogelijk van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leiden in beginsel niet tot de verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De bestreden beslissing verhindert niet dat haar moeder en broer haar bezoeken in haar land van herkomst. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar moeder en broer en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij het contact met haar moeder en broer zal verliezen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een eerdere beslissing lijkt zij uit het oog te verliezen dat de beslissing waarnaar zij verwijst, handelde over de gegrondheid van haar aanvraag. Uit de beslissing waarnaar zij verwijst, kan op geen enkele wijze worden opgemaakt waarom haar toenmalige aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat het gezinsleven dat zij toen blijkbaar

inriep ter rechtvaardiging van de gegrondheid van haar aanvraag niet weerhouden werd omdat de afstammingsbanden niet werden aangetoond. In casu worden de afstammingsbanden niet betwist, doch wordt dit gezinsleven niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard. De verwijzing naar een beslissing welke handelt over de gegrondheid van de aanvraag is niet dienstig. In zoverre de verzoekende partij lijkt te betogen dat de eerdere beslissing dient te worden vernietigd daar deze door de verwerende partij werd genomen in toepassing van de vernietigde instructie, kan de Raad enkel vaststellen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op de criteria van de instructie die volgens haar nog steeds moeten worden toegepast en stelt zij dat zij op grond van deze criteria dient te worden geregulariseerd.

Wat dit betreft, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet aangaande de vernietigde instructie. De verzoekende partij houdt onterecht voor dat de vernietigde instructie alsnog zou dienen te worden toegepast. Ook de verwijzing naar de Commissie voor Advies is niet dienstig daar de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag. De gegrondheid van de aanvraag is niet aan de orde.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU